

---

maar zij waren eer te Kapernaum dan de Heiland, ten eerste omdat zij de nacht doorgereisd hadden, terwijl de Apostelen met tegenwind geworsteld hadden, [ten] tweede omdat het volk eene grooten hoek afgesneden hadden, die de leerlingen met het schuitje omgevaren was. Zoo als dan het schuitje aangekomen was, vond Jezus de menigte volks van gisteren daar ook weder. En nu zei het volk, daar zij gisteren de Apostelen alleen in het schuitje zien gaan, ‘Rabbi,’ dat meester beteekend, ‘hoe zijt gij in het schuitje gekomen?’ Als het nu een wonder van Jezus geweest was om der schare wil, dan had Jezus het geheel geval verhaald, maar hij zeide er niets van en ging in de synagoge en leerde, onderwees en predikte daar weder naar gewoonte. (151). Maar nu ook leerde Jezus daar zijn onderwijs uit het brood daar gisteren zooveel menschen van gegeten hadden en zeide: ‘Het brood is de spijs die ik u gaf; dat is mijn ligchaam, dat gij eten en mijn bloed dat gij drinken moet.’ Hierdoor meende Jezus dat zij naauw door het geloof aan hem verbonden moesten worden, maar veele van de schare begrepen noch voelden het, want zij namen het letterlijk op en zeiden: ‘Dat kan immers niet! Wij kunnen Jezus bloed niet drinken en zijn vleesch niet eten. Dat is immers onmogelijk.’ Maar deze bedoeling was het ook niet en nu zeiden sommigen: ‘Ik ga heen. Gaat gij mede? Wij verstaan er toch niets van. Ja, laten wij maar mede gaan.’ Zoo ging er een groot, ja zelfs zeer groot gedeelte van de schare weg en nu zeide Jezus, toen hij zooveel menschen heen zag gaan: ‘Mijne Apostelen, gij ziet daar zoveel volks heengaan. Wilt gij nu ook niet heengaan?’ Dit deed Jezus slechts om zijne twaalf te beproeven. Hij wilde hiermede zeggen: ‘Gisteren avond wildet gij mij alle verlaten. Gij hebt nu eene goede gelegenheid om het ook te doen. Waarom doet gij het nu ook niet?’ Maar Petrus die hier ook wederom de eerste was, zeide: ‘Neen, Heere, wij verlaten u nooit, waarheen gij ook gaan wilt, want gij hebt de woorden des eeuwigen levens en in het schuitje zijn wij voor u geknielend en hebben erkent en beleden dat gij de Christus, de zoone des levendigen Gods zijt, en wat er nu ook gebeurt, gij kunt op ons rekenen en wij verlaten u nooit.’ Zij zijn dan ook getrouw gebleven en hebben het nooit in hun hoofd of hart gekregen, zelfs niet gedacht, om den Heiland te verlaten, (152) ook niet zich tegen de begrippen van Jezus aangekant, wanneer de Heiland eens anders handelde en dacht dan zij of wanneer het hun niet aanstond, zij toch bij hem zouden blijven en hem niet zouden verlaten. Zij waren dus nu voor Jezus behouden en dit wonder is dan ook door Jezus om der Apostelen wille geschied.
